

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE GEIT

eenakter

door

1880

Rudy Geldhof

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2009

Nr.1527

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE GEIT* op te voeren moet de naam van auteur *RUDY GELDHOF* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/3
ISBN 978-90-385-10514

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Rudy Geldhof
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(1 dame – 1 heer)

JEANNE, een 45-jarige werkster. Wat zwaarlijvig maar nog tamelijk knap. Een levendige vrouw.

BERTJE, een nerveuze, tengere jongen van 25 jaar. Hij draagt het kakiuniform van de Belgische landmacht. Soldatenbrilletje.

DECOR

Een Belgisch voorstadscafé na het sluitingsuur.

JEANNE : *(Draagt een roze schort, rubberhandschoenen en werklaarsjes. Ze is de vloer aan het dweilen. Er wordt aan de buitendeur gemorreld. Ze kijkt op. Tot zichzelf)* Nee jongens, jullie zijn te laat. We hebben net gesloten. *(Ze gaat door met dweilen, maar nu wordt er op de deur gebonsd. Nog steeds kalm, tot zichzelf)* Dit café is gesloten, begrijp je dat niet? *(Maar als ze hoort hoe er nu hard met de voet tegen de deur getrapt wordt, gaat ze onzeker bij de deur staan. Ze roept)* Wie is daar?

BERTJE : *(Houdt op met trappen. Men hoort zijn hoge stem)* Een klant! Laat me erin!

JEANNE : *(Roept)* Het kan niet. Het is na één uur.

BERTJE : Laat me binnen. Godverdomme, doe die deur open. *(Hij bonst weer woest op de deur)*

JEANNE : *(In een vlaag van woede ontgrendelt ze de deur)* Als jij denkt dat...

BERTJE : *(Stoot de deur open, tegen Jeannes knie. Hij stapt binnen, aan een touw een enorme kitzak meeslepend, waarop duidelijk een gelaat geschilderd is. Bertje is dronken, dit is te merken aan de brutaliteit waarmee hij optreedt. In de grond is hij een schuchtere jongen en helemaal niet zo zelfverzekerd als hij zich voordoet. Tot zijn kitzak, die hij op een hoge barkruk plaatst)* Zie je wel, Tarzan. Ik zei je toch dat ze ons zouden binnenlaten. *(Hij kijkt rond)* Mm... dit lijkt me geen café waar je met lege glazen mag gooien. Solied ziet het er hier allemaal uit. *(Hij betast de bar)* Allemaal echte plastic en echte namaak.

JEANNE : *(Terwijl ze aan haar bezerde knie voelt)* Wat beeld jij je wel in? Maak dat je wegkomt!

BERTJE : Kalmaan vrouwtje. Ik heb het recht hier te komen. Dit is een café.

JEANNE : Dit is een café, ja, maar het is gesloten. Ga maar ergens anders bier drinken.

BERTJE : Zal ik jou een syllogisme verkopen. Zomaar gratis? Kijk. In een openbare kan je niemand de toegang weigeren. Dit is een openbare plaats, want dit is een café, want boven jou deur staat: Café De Hert. Bieren Stella Artois. Dus! Kan je me hier geen toegang weigeren. Nu jij!

JEANNE : Ben je doof? Dit café is dicht.

BERTJE : Dicht, dicht, dichtst. *(Haar van kop tot teen beijkend)* Een echt kwaai cafébazin, moederlijk opspelend en flink uit de kluiten gewassen. Net wat ik zoek.

JEANNE : Jongen, zie je niet dat ik tot over mijn oren in het werk zit. Verder heb ik een vreselijke hoofdpijn.

BERTJE : Reeds last van ouderdomskwaaltjes? Koppijn, reumatiek, borstkanker, prostaat?

JEANNE : Hiernaast is er nog een café. Ga liever daar de boel op stelten zetten.

BERTJE : Ik zet de boel niet op stelten. Jij doet dat. Jij laat me niet binnen. Heb jij misschien iets tegen soldaten?

JEANNE : Het hele Belgische leger vind ik prachtig, als je maar...

BERTJE : *(Gaat op een barkruk zitten)* Goed, schenk me dan maar pint nummer 28 in. Ja vrouwtje, 27 zijn er al door mijn keel gegaan vandaag. *(Tot zijn kitzak)* Hé Tarzan, jij bent mijn getuige. *(Tot Jeanne)* Vooruit jij, doe eens een overuurtje. Hier is je plaats, achter je bar. Ik kan betalen. Hoor je? *(Hij laat wat geldstukken rinkelen in zijn broekzak)* Allemaal soldij. Geef me een pint bier, verdomme.

JEANNE : *(Gaat achter de bar staan)* Niet als je me afsnauwt.

BERTJE : Opletten jij. Ik ben maar de voorpost. Ik heb hele divisies kakimannen achter me. Eén seintje, en ze komen eraan. Allemaal platsmijters, strotoverbijters, bajonet in de buik stekers...

(Jeanne draait wat licht uit. Enkel de bar is nog verlicht nu)

Wat doe je?

JEANNE : Het is na één uur. Als er straks een politieagent voorbij wandelt...

BERTJE : Mooi zo. We mogen dus nog even blijven! Weet je, in ontelbare cafés zijn we al geweest de laatste twee dagen, Tarzan en ik, en overal vonden we van die jonge meiden achter de toog. Ik hou er niet van. Ik ben meer voor jouw soort: kloek en moederlijk.

JEANNE : Ik hou er ook niet van. *(Ze bekijkt hem doordringend)*

BERTJE : Waarvan?

JEANNE : Van jonge meisjes.

BERTJE : Waarom niet?

JEANNE : Ik hou meer van jonge mannen. Als ze lief zijn.

BERTJE : *(Voelt zich onzeker worden onder haar blik. Plots, met een hoge stem)* Geef me bier! Voor de dag ermee! Nee? *(Hij ontgespt zijn gordel en slaat er hard mee op de bar)*

JEANNE : *(Schrikt hevig en schiet dan in een schelle lach, terwijl ze een bierglas vast neemt)* Prachtig gedaan. Je krijgt er een gratis biertje voor.

BERTJE : Nee, niet van het vat. Uit een flesje. Zoals in het leger.

(Jeanne haalt een flesje tevoorschijn en wil het opentrekken, maar Bertje grijpt het uit haar handen)

Zoals in het leger heb ik gezegd. (Hij opent het flesje, door het met de kroonkurk tegen de rand van de bar te houden en er dan met zijn vuist op te slaan. Ondertussen kijkt hij uitdagend naar Jeanne. Hij verwacht dat ze hem deze werkwijze zal verbieden, maar ze laat hem begaan) Heb ik je erg bang gemaakt?

JEANNE : Ja hoor. Jij bent dus het stoere type hé.

BERTJE : Misschien. *(Hij drinkt)* Mmm... dit is geen kouwe pap zoals in het leger. *(Plots reikt hij Jeanne de hand)* Mijn naam is Bertje.

JEANNE : Eh... aangenaam. Noem mij maar Jeanne.

BERTJE : Met Jeanne heb je nooit panne. Haha. Zodus. Zodus. Jij hebt er niets meer op tegen om de arme soldaat een halfuurtje gezelschap te houden.

JEANNE : Misschien. *(Geheimzinnig)* Maar ik weet niet zeker of je wel een lieve jongen bent. Van de goeie soort, bedoel ik.

BERTJE : Godverdomme. Gratis bier, en of ik wel van de goeie soort ben. Jij praat als een homo. Zo wil ik je niet hebben.

JEANNE : Hoe dan wel?

BERTJE : Gewoon, als cafébazin. Belangstelling tonen voor de verhaaltjes van je klanten, hen nooit tegenspreken, zorgen dat ze zich thuis voelen.

(Jeanne trekt haar schort uit)

Wat doe je nu weer?

JEANNE : *(Verwisselt haar werklaarsjes voor een paar schoenen met hoge hakken)* Je wou toch een echte cafébazin, geen werkster!

BERTJE : Mooi, mooi. Begin eraan. Vraag me uit. Een bazin moet de goede vragen kunnen stellen.

JEANNE : Eh... je bent dus met verlof?

BERTJE : Lieve hemel, nee! Ik zwaai af. *(Fier)* Ik ben al twee dagen strafbaar.

JEANNE : Waarom?

BERTJE : *(Alsof hij een artikel uit het militair tuchtreglement voorleest)* De dienstplichtige zal uiterlijk 48 uur na zijn ontslag uit de kazerne zijn militair uniform afgelegd hebben. Haha, ik loop al twee dagen te lang rond in deze vodden.

JEANNE : Hoe komt dat?

BERTJE : Goed zo, je stelt de goede vragen. Wel, ze stopten me een treinkaasje in de hand, helemaal van Keulen naar Brugge. Keulen, dat ligt in Duitsland, daar was ik soldaat. Brugge, dat ligt in Vlaanderen, daar woon ik. Ja? Haha, maar ergens zijn we van de trein gesprongen, Tarzan en ik. We zijn nu een bedevaart aan 't doen. Zeg, dit is hier toch Gent, hé. *(Jeanne knikt)* Nog 50 kilometer dus. Met een gemiddelde van vijf cafés per Vlaamse kilometer, is dat nog zo 'n 250 cafés voor de boeg. Niet kwaad.

JEANNE : Jij bent dus het leuke boemelaarstype. Eerst nog een tijdje rondslechteren hé. Zal je familie in Brugge niet ongerust zijn?

BERTJE : *(Bits)* Mijn familie, dat is maar één persoon: mijn moeder. Ze is vader, moeder, suikertante en peetoom tegelijk voor me. *(Misprijzend)* Moeder de geitenhoeder.

JEANNE : Waarom noem je haar zo?

BERTJE : *(Met een gebaar dat hij het daarover niet wil hebben)* Moeder de geitenhoeder! Ze zit nu bij het raam en bijt haar nagels kapot terwijl ze naar me uitkijkt. *(Hij lacht venijnig)*

JEANNE : Grappig hé.

BERTJE : Twaalf maanden heeft mijn legerdienst geduurd in Duitsland, en geen enkele keer ben ik naar huis geweest. *(Hij glimlacht tevreden als hij bemerkt dat Jeanne het allemaal niet zo best begrijpt. Dan klopt hij, in een overmoedige*

opwelling, wat sigarettenas in zijn bierflesje, hij schudt het flesje en neemt een grote slok)

JEANNE : Hei, doe dat niet.

BERTJE : Zo werd er gedronken in Duitsland. Ah, dat smaakt naar nog. Geef me er nog 25 centiliters van.

JEANNE : *(Terwijl ze hem een flesje aanreikt)* Ik zie het al...

BERTJE : *(Opent de fles weer op de rand van de bar)* Wat zie je?

JEANNE : Jij bent niet het boemelaarstype. Jij lijkt me eerder met wat clandestiene probleempjes te zitten. Niet zo?

BERTJE : *(In de war, agressief)* Wat weet jij ervan? Jij moet de begrijpende bazin spelen, en niet je klanten bekritisieren. Stel verder vragen.

JEANNE : Mij goed. *(Ze komt naast hem zitten)* Eh... je legerdienst zit er nu op. Wat ga je doen voor beroep?

BERTJE : Dat is al beter. Goeie vraag.

JEANNE : Wel, wat ga je doen?

BERTJE : Niets! *(Jeannezet een verongelijkt gezicht)* Maar ik kan je wel vertellen wat ik voordien deed. Ik was student. Hier in Gent, aan de universiteit. Eén jaartje heb ik het er maar volgehouden, want onmiddellijk zat ik al opgescheept met... floep, een ferme buis. Haha...

JEANNE : Spijtig voor je. *(Alsof ze dit terloops vermeldt)* Ik heb ook een zoon aan de universiteit. Hij heeft meer geluk dan jij. Want geluk moet erbij zijn, waar of niet? Hij zit nu in het derde jaar geneeskunde.

BERTJE : Zo! *(Hij wil rap van dit onderwerp afstappen. Verbeten)* Weet jij wat dat soldaatje spelen me opgebracht heeft? Voordien een half jaar werklozensteun omdat je nergens werk kan vinden als je elke dag kan opgeroepen worden. Daarna één jaar soldij. Vijftig frank per dag. Dank u, mijnheer de minister. Totaal: bijna twee volle jaren op water en brood. Hoera!

JEANNE : Waarom was je gezakt? Teveel geboemeld?

BERTJE : Nee! Van Brugge recht naar de colleges in Gent en omgekeerd. Zo ging dat. Moeder de geitenhoeder zei: *(Hij bootst de snerpende stem van zijn moeder na)* Bertje, zorg dat je op tijd thuis bent hoor. Bertje, waarom ben je zo laat? Dat verdomde gezanik. Elke dag opnieuw. *(Hij merkt dat Jeanne lacht)* Wat is er

zo geestig?

JEANNE : Je legt het verkeerd aan boord jongen. Zo zitten doordraven over op water en brood zitten en over je moeder... Het doet zo kleintjes aan.

BERTJE : (*Diep beledigd*) Wat? Wat? En jij dan? Weet je wat je bent? Een bekrompen bourgeoisvrouw. Een vuile middenstander. Staan pronken achter je toog hé: mijn zoon wordt dokter! (*Jeanne begint hard te lachen*) Ja, doe maar, de lol kan niet op.

JEANNE : Zal ik je wat vertellen? Ik heb geen zoon.

BERTJE : Oh. (*Hij verwerkt dit even*) Je dacht: laat ik alvast wat leugens verzinnen, als een goede start voor een avondje pesten. Dat je hier de bazin bent zal ook wel gelogen zijn.

JEANNE : Misschien ben ik hier wel de meid? Zie je? (*Ze wijst naar haar schort en rubberhandschoenen*)

BERTJE : Ja, je hebt er net zo 'n onderdanige kop voor. Jij behoort niet tot dat soort dat een eigen café bezit.

JEANNE : Een kort poosje heb ik nog mijn eigen café gehad. Maar hoe gaat dat in het leven, de boel was nog maar pas geopend of het was er al mee gedaan...

BERTJE : Ja, vooruit, vooruit. Laat je droevig verhaal maar eens horen. Hoe ging het? Je hele leven gezwoegd en gespaard voor je eigen café en plots... floep, ging ie failliet en was je al je spaarcentjes kwijt. Haal je zakdoek maar te voorschijn en begin maar te grienen.

JEANNE : Grienen! Niet alle mensen beginnen te grienen omdat ze eens een jaartje op soldij moeten leven zoals jij.

BERTJE : Hoezo? Ben jij ook bij het leger geweest? Wat was je, sergeant bij de stormfuseliers?

JEANNE : (*Zonder wrok*) Ze pakten mijn café af en bezorgden me zes maanden gratis logies en rustige werkjes zoals zakjes plakken. (*Nogal uitdagend*) Ze stopten me zes maanden in de bak.

BERTJE : Waarom?

JEANNE : Tja jongetje, wat kan men zoal mispikkelen in een café? Teveel drugs verkocht? Kamers verhuurd aan minderjarigen? Of de vuilnisbak niet op tijd binnengehaald?